

„Hvor kommer du dog paa saadanne Tanker . . . slaa dog alt sligt af Hovedet, kære Ven!“ udbrød Emanuel næsten forfærdet. Og da han bemærkede hendes Sindsbevægelse, gik han hen til hende og lagde kærligt Hænderne om hendes Hoved. „Lad os ikke forfalde til den Slags Bekymringer. Nu skal vi to netop slutte os tæt til hinanden og staa Last og Brast i Kampen for vort Hjem og vor Lykke. Maaske vil ikke alt blive saa let for os herefterdags; men naar vi blot holder sammen, saa gaar det med Guds Hjælp nok!“

Hun havde ikke længer Kraft til at sige ham imod; hun formaaede ikke engang at afværge, at han efter de sidste Ord bøjede sig ned og kyssede hende.

Mens de nu bægge i de følgende Dage i Stilhed begyndte at forberede sig paa et Opbrud, blev Sagen ikke berørt imellem dem. Alligevel vedblev den at beskæftige dem. Emanuel indsaar godt, at det vilde kunne blive vanskeligt nok for Hansine at styre et Hjem under Forhold, der var hende saa fuldstændig fremmede, og at hun navnlig ikke vilde blive den Støtte for Børnene, som de særlig i Begyndelsen vilde trænge haardt til. Han følte ogsaa, at hun med sit sære, for fremmede uforstaaelige og ofte frastødende Væsen vilde berede sig selv mange Vanskeligheder; og endelig blev han stadig mere ængstelig for, hvorledes han overhovedet skulde kunne skaffe Midler til at leve for; selv om de solgte alt, hvad de ejede, vilde de næppe kunne meget mere end netop dække deres Gæld. Da Hansine en Dag igen ledte Samtalen hen paa Emnet, afbrød han hende derfor ikke men hørte — omtrent for første Gang i deres Samliv — hendes Udtalelse helt tilende. Hun sagde, at det vistnok vilde være fornuftigst sletikke at sætte Bo paany, saalænge deres Fremtid var saa usikker, navnlig saalænge han var ganske uden Stilling og uden Indkomster. Hun havde derfor tænkt paa, sagde hun, om ikke han og Børnene midlertidigt, indtil han havde fundet sig en Gerning, kunde komme til at bo hos hans